

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Első könyv

Az
Árnyvadász
Akadémia

fine
selection

CASSANDRA CLARE
SARAH REES BRENNAN

CASSANDRA CLARE,
SARAH REES BRENNAN

TÖRTÉNETEK
AZ ÁRNYVADÁSZ AKADÉMIÁRÓL

Első könyv

Az Árnyvadász Akadémia

Könyvmolyképző Kiadó, 2015

A gond az volt, hogy Simon nem tudott tökösen csomagolni. Ha kempingezni indult, akkor persze minden rendben volt. Ha Ericnél töltötte az éjszakát egy hétvégi koncert miatt: sima ügy. Ha nyaralni ment az anyjával meg Rebeccával: gond egy szál se. Simon pillanatok alatt összedobta a naptejet, a néhány rövidgatyát, a megfelelő pólókat a banda emblémájával meg a kellő mennyiségű tiszta fehérneműt. A hétköznapi életre mindig fel volt készülve.

De arról nem volt gőze sem, mit kéne bepakolnia, mielőtt útnak indul az elit kiképzőközpontba, ahol az önmagukat árnyvadászoknak nevező, démonokkal harcoló, félig angyal lények saját harcos fajtájuk tagjává igyekeznek formálni őt is.

A könyvekben meg a filmekben az embereket vagy abban a ruhában ragadják el mesebeli vidékekre, amit éppen viselnek, vagy egyszerűen átsiklanak a bepakolás fölött. Simon úgy érezte, a szerzők lényeges információtól fosztották meg. Betegye-e a konyhakéseket a táskájába? Magával vigye-e a kenyérpirítót, hogy aztán fegyvert készíthessen belőle?

Végül úgy döntött, inkább biztosra megy: tiszta fehérenműt és vicces pólókat pakolt be magának. Biztosan az árnyvadászok is szeretik a vicces pólókat, nem igaz? A vicces pólókat mindenki szereti.

– Nem tudom, mit szólnak a katonai akadémiákon, ha disznó tréfák vannak a növendékek pólóján, drágám – szolt Simon anyja.

A fiú kapkodva fordult meg, a szíve máris a torkában dobogott. Anyja karba font kézzel támasztotta az ajtófélfát. Mindig aggodalmas arca most különösen gyűröttnek tűnt, de azért leginkább szeretettel nézett Simonra. Mint mindig.

Csakhogy egy másik világból származó emlékek sorozatában, amit csak nagyon halványan tudott felidézni, Simon vámpírrá változott, és az anyja kidobta a házból. Éppen ez volt az egyik ok, amiért a fiú úgy döntött, hogy beköltözik az Árnyvadász Akadémiára, ezért hazudta azt, mint a vízfolyás, hogy el akar menni. Magnus Bane-nel, a macskaszemű boszorkánymesterrel – igen, Simon ismert egy boszorkánymestert, akinek valódi macskaszeme volt – hamis papírokat készíttetett magának, így sikerült meggyőznie az anyját, hogy ösztöndíjat kapott egy kitalált katonai akadémiára.

Mindezt csakis azért tette, hogy az anyját látva ne kelljen nap mint nap felidéznie, hogyan nézett rá, amikor félt tőle, amikor gyűlölte őt. Amikor elárulta Simont.

– Azt hiszem, elég jól ítélem meg a pólóimat – felelte a fiú. – Teljesen rendben van az ítéloképességem. Nincs köztük egy sem,

ami túl pajzán lenne a seregbe. Csak jó kis masszív, az osztály bohócához illő anyag. Bíz bennem!

– Bízom benned, különben nem engednék el – mondta az anyja. Odalépett hozzá, és csókot nyomott az arcára. Láthatólag meglepődött és meg is bántódott, amikor Simon összerezett, de nem szólt egy szót sem. Az elválásuk napján inkább csendben maradt. Inkább átkarolta Simont. – Szeretlek. Ezt soha ne feledd.

A fiú tudta, hogy igazságtalan vele. Anyjának meggyőződése volt, hogy nem őt dobja ki, hanem egy pokolbéli szörnyeteget, aki a fia bőrébe bújt. Simon mégis úgy érezte, hogy a körülmények ellenére is felismerhette és szerethette volna. Nem tudta elfelejteni, mit tett vele az anyja. Még akkor sem, ha az már elfelejtette. Akkor sem, ha az ő és a világ szempontjából az egész meg sem történt.

Simonnak el kellett hát mennie. Igyekezett ellazulni anyja ölelésében.

– Rengeteg minden jár a fejemben – mondta, ujjait anyja karja köré fonva. – Azért megpróbálom nem elfelejteni.

A nő elhúzódot.

– Addig nem lehet baj. Biztosan jó lesz, ha a barátaid visznek el?

A fia árnyvadász barátaira gondolt, akik egy katonai akadémia növendékeinek adva ki magukat azt állították, hogy ők beszéltek rá Simont is a jelentkezésre. Mellesleg Simon árnyvadász barátai voltak a másik ok, amiért a fiú el akart menni.

– Biztosan jó lesz – mondta Simon. – Szia, anya! Szeretlek.

Komolyan is gondolta. Mindvégig szerette az anyját ebben a világban, meg abban a másikban is.

„Feltétel nélkül szeretlek”, mondta egyszer-kétszer az anyja, amikor Simon még kisfiú volt. „Ilyen a szülői szeretet. Nem múlik el, történjen bármi.”

Az emberek mondanak ilyesmit anélkül, hogy belegondolnának, micsoda rémálmok válhatnak valóra, micsoda helyzetbe kerülhetnek. Hogy akár az egész világ megváltozhat körülöttük, és elmúlhat a szeretet. Egyikükben sem merül fel, hogy a szeretetüknek valaha próbát kell kiállnia, és elbukik.

Rebecca egy képeslapot küldött neki ezzel a szöveggel: SOK SZERENCSÉT, KIS BAKÁM! Simon még emlékezett rá, hogy amikor az anyja kizárta az otthonából, és minden lehetséges módszerrel eltorlaszolta az ajtót, a nővére átkarolta, és vigasztaló szavakat suttogott a fülébe. Ő még akkor is szerette. Ez azért jólesett. Sokat számított, de nem volt elég.

Nem maradhatott itt két világ és két emlékhalmaz között. El kellett menekülnie. Hőssé kellett válnia, úgy, ahogyan egyszer már sikerült. Akkor minden értelmet nyer, és mindennek lesz jelentése. Nyilván nem fájhat senkinek.

Simon egy pillanatra megtorpant, mielőtt a vállára kapta a táskáját, és elindult az Akadémiára. Rebecca lapját a zsebébe csúsztatta. Elhagyta az otthonát, hogy különös, új életet kezdjen, és úgy vitte magával a nővére szeretetét, ahogyan annak idején is.

Simon elment a barátaihoz, bár egyikük sem kísérté el őt az Akadémiára. Azért megállapodtak, hogy elmegy az Intézetbe, és indulás előtt elköszön tőlük.

Egy időben maga is átlátott az álcán, most azonban Magnus segítségére volt szüksége hozzá. Felnézett az Intézet furcsa, impozáns tömegére, és feszengve emlékezett vissza rá, hogy járt már errefelé korábban is, de akkor csak egy elhagyatott, romos épületet látott. Persze az egy másik életében volt. Rémllett neki egy passzus a Bibliából arról, hogy a gyerekek homályos üvegen keresztül látnak, de amikor felnőnek, kitisztul előttük a világ. Most teljesen tisztán látta az Intézetet maga előtt: a lenyűgöző épület magasan fölé emelkedett. Az ilyeneket szándékosan úgy húzták fel, hogy az emberek hangyának érezzék magukat mellette. Simon belökte a kovácsoltvas kaput, végigsietett az Intézetet megkerülő gyalogúton, aztán átszelte az udvart.

Az Intézet magas kőkerítése által körbezárt kert növényeit fojtogatta az odakint futó New York-i sugárút közelsége. Voltak odabent kőből kirakott, lenyűgöző gyalogutak, padok, sőt egy angyalszobor is, ami a Doctor Who-rajongó Simonra mindig a frászt hozta. Az angyal éppenséggel nem sírt, mint a sorozatban, de a fiú ízlésének így is éppen elég depressziósnak hatott.

A kert közepén lévő kőpadon Magnus Bane ült Alec Lightwood társaságában. A fiatal árnyvadász magas volt, sötét hajú, meglehetősen erős és csendes, legalábbis Simon mellett. Magnus vele ellentétben bőbeszédűnek bizonyult, és nemcsak macskaszeme volt, hanem varázslatos képességei is. Jelenleg zebracsíkos,

rózsaszín mintákkal díszített, testhez simuló pólót viselt. Magnus és Alec már jó ideje jártak egymással, szóval Simon szerint a boszorkánymesternek minden joga megvolt hozzá, hogy mindkettejük nevében beszéljen.

Magnus és Alec mögött Isabelle és Clary támasztotta a kőkerítést. Isabelle valahová a távolba nézett fölötte. Úgy festett, mintha valamilyen hihetetlenül mesés divatfotózáson pózolna. Persze mindig úgy festett. Ez volt az ő különleges képessége. Clary mindeközben makacsul a másik lányt nézte, és beszélt hozzá.

Simon biztos volt benne, hogy Clary végül keresztülviszi az akaratát, és eléri, hogy Isabelle rá figyeljen. Ez meg az ő különleges képessége volt.

Ha bármelyik lányt megpillantotta, üresség támadt a mellkasában. Ha kettejüket egyszerre látta, tompa, kitartó fájdalmat érzett.

Továbbállt hát inkább, és megkereste a barátját, Jace-t, aki magában térdelt a burjánzó fűben, és rövid töre pengéjét egy kővel éllezte. Simon feltételezte, hogy jó okkal tette, bár lehet, hogy csak tudta, milyen jól áll neki a dolog. Isabelle és ő elmehettek volna egy közös fotózásra a *Faszagyerek magazin*hoz.

Mindenki eljött. Csakis az ő kedvéért.

Ez akár azt is jelenthette volna, hogy tisztelik és szeretik Simont, a fiú mégis borzasztó zavarban érezte magát, merthogy alig néhány emlékfoslány maradt csak meg benne ezekről az emberekről, ellenben egy élet tapasztalata azt súgta neki, hogy

veszélyes, heves természetű idegenek. Olyasfélék, akiket jobb elkerülni a tömegközlekedési eszközökön.

Az Intézetben élő felnőttek, Isabelle és Alec szülei meg a Klávé többi tagja vetették fel, hogy ha Simon árnyvadász akar lenni, jelentkezzen az Akadémiára. Az intézmény hosszú évtizedek után nyitotta meg ismét a kapuit, hogy új tanoncokat képezzen ki, akikkel aztán feltölthetik a nemrég véget ért háborúban megitzedelt árnyvadászok sorait.

Clarynek nem tetszett az ötlet. Isabelle nem kommentálta a dolgot, de Simon tudta, hogy neki sem tetszik. Jace váltig állította, hogy ő maga is tökéletesen ki tudná képezni Simont New Yorkban, és felajánlotta, hogy Claryvel együtt vele is foglalkozik az edzőteremben. Simon meghatónak találta a javaslatot, és úgy gondolta, hogy Jace-szel közelebb állhattak egymáshoz, mint emlékezett rá, de az volt a szörnyű igazság, hogy nagyon nem akart New Yorkban maradni.

Velük nem akart maradni. Úgy érezte, nem bírná ki, ha folyton a csalódottságot kellene látnia az arcukon – elsősorban Isabelle-én és Claryén. Ahányszor csak megpillantották, a másik énjét látták benne, és elvártak tőle dolgokat. És ő minden egyes alkalommal csütörtököt mondott. Mintha egy kincskeresőt nézett volna, aki ásni kezd ott, ahol tudja, hogy valami értékes rejtőzik a föld alatt, de hiába ás és ás, rá kell jönnie, hogy amit keres, az nincs már ott többé. Az illető azonban így sem adja fel, mert elrettentí a gondolat, hogy elvesztette a kincset, és mert talán.

Talán.

Simon maga volt az elveszett kincs. Ő volt a talán. És gyűlölte a gondolatot. Ezt a titkot viszont mindenáron el akarta rejteni a barátai elől, és szüntelenül attól félt, hogy elárulja magát.

Már csak ezen a búcsún kellett túlesnie, és aztán nem is kell látnia őket, amíg ügyesebb nem lesz, amíg nem hasonlít jobban ahhoz az emberhez, akit ők valójában látni akartak. Akkor nem kell majd csalódnuk benne, és nem lesz ilyen idegen a szemükben. Közéjük fog tartozni.

Simon nem szeretne volna egyből az egész csapatnak bejelenteni az érkezését. Csendben odalépett hát Jace-hez.

– Szia!

– Á! – szólt Jace olyan könnyedén, mintha nem direkt azért jött volna ki a kertbe, hogy elköszönjön Simontól. Felnézett, aranyszínű szeme egy pillanatra lustán megállapodott Simonon, aztán rögtön el is fordult. – Te vagy az.

Jace maga volt a megtestesült lazaság, mint mindig. Simon gyanította, hogy valaha értette a dolgot, és éppen ezt kedvelte a fiúban.

– Figyelj, úgy sejtem, hogy nem lesz már alkalmam később megkérdezni – szólt Simon. – Te meg én elég közeli barátok vagyunk, igaz?

Jace egy pillanatra rezzenéstelen tekintettel nézett rá, aztán talpra ugrott.

– Abszolút! Így vagyunk egymással. – Összefonta két ujját. – Vagyis igazából inkább így. – Megpróbált még egyet csavarni rajtuk. – Kezdetben volt köztünk némi feszültség, mint később

talán fel tudod majd idézni, de mindent tisztáztunk, amikor odajöttél hozzám, és bevallottad, hogy borzasztóan féltékeny vagy, és most téged idézlek, az észbontóan vonzó külsőmre és az ellenállhatatlan sármomra.

– Ilyet mondtam volna? – kérdezte Simon.

Jace rácsapott a fiú vállára.

– Igen, cimbora. Tisztán emlékszem.

– Na jó, mindegy. A lényeg, hogy... Alec mindig olyan szótlan a társaságomban – folytatta Simon. – Egyszerűen gátlásos, vagy magamra haragítottam valamivel, amire nem emlékszem? Nem szeretnék úgy elmenni, hogy nem próbálok meg előbb kibékülni vele.

Jace arca megint olyan furcsán mozdulatlan lett.

– Örülök, hogy megkérdezted – mondta végül. – Másról van szó. A lányok nem akarták, hogy elmondjam, de igazság szerint...

– Jace, ne sajátítsd ki magadnak Simont! – szólt Clary.

Határozott volt, mint mindig, Jace pedig azonnal megfordult; úgy reagált a lány hangjára, mint soha senki máséra. Clary elindult feléjük, Simon pedig megint az ismerős szúrást érezte a mellkasában, amikor a vörös hajkorona közeledett. A lány olyan kicsi volt.

Az egyik balsikerű edzésükön, amikor Simon kifecskélt a csuklóját, és a néző szerepére volt kárthatva, látta, ahogy Jace a falhoz vágta Claryt. A lány azonnal visszatámadott.

Mindennek ellenére Simon folyamatosan úgy érezte, hogy meg kell védenie Claryt. Különösen gyötrelmesnek bizonyult megélni az érzelmeket az emlékek nélkül. Simon azt hitte, beleőrül a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

vonzalomba, amit ezek iránt az idegenek iránt táplál, ám akiket közben még csak nem is igazán talál ismerősnek, és akikkel egyetlen közös élményt sem tudott felidézni. Mindeközben tisztában volt azzal is, hogy nagyon kevés az, amit érez és amit kimutat. Tudta, hogy a többiek nem azt kapják tőle, amit várnak.

Clary nem szorult pártfogásra, de Simonban valahol ott lapult annak a fiúnak a szelleme, aki mindenáron meg akarta őt védeni. Közben azonban úgy vélte, csak fájdalmat okoz neki azzal, hogy mellette maradt annak ellenére is, hogy nem tudott a régi önmaga lenni.

Az emlékek néha elsöprő, riasztó lendülettel törtek rá, leginkább azonban csak apró foszlányok bukkantak elő. Egy kirakós darabkái, amikből Simon nem tudott értelmet kihámozni. Egyszer felvillant előtte, ahogy Claryvel kettesben az iskola felé sétálnak. A lány keze hihetetlenül apró volt, az övé alig nagyobb nála. Mégis nagyfiúnak érezte magát; nagynak és büszkének, amiért ő vigyázott Claryre. Akkor megfogadta, hogy soha nem hagyja őt cserben.

– Szia, Simon! – mondta most a lány. Szemében könnyek csillogtak, és Simon tudta, hogy ez az ő hibája.

Megfogta Clary még mindig kicsi, de a fegyverek és az ecsetek forgatásától bőrkeményedéses kezét. Bár jól tudta, hogy nem így van, nagyon szerette volna még egyszer azt hinni, hogy neki kell megóvnia a lányt.

– Szia, Clary! Vigyázz magadra! – mondta. – Tudom, hogy menni fog. – Elhallgatott egy pillanatra. – És vigyázz Jace-re is, erre a szegény, gyámoltalan szöszire.